

Súd: Krajský súd Nitra
Spisová značka: 5Co/165/2019
Identifikačné číslo súdneho spisu: 6118214445
Dátum vydania rozhodnutia: 29. 04. 2020
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Vladimír Pribula
ECLI: ECLI:SK:KSNR:2020:6118214445.1

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Nitre v senáte zloženom z predsedu senátu JUDr. Vladimíra Pribulu a sudcov JUDr. Borisa Minksa a JUDr. Olivera Kolenčíka v spore žalobcu: Y. U. V., nar. XX. XX. XXXX, bytom Y., V. rad XXXX/XX, zastúpený Advokátskou kanceláriou MAJLING & NINČÁK, s. r. o., so sídlom Bratislava, Palárikova 14, IČO: 35 960 728, proti žalovanému: Fakultná nemocnica Nitra, so sídlom Nitra, Špitálska 6, IČO: 17 336 007, zastúpený Advokátskou kanceláriou STOKLASA & STOKLASOVÁ s.r.o., so sídlom Nitra, Farská 25, IČO: 36 856 282, o zaplatenie 21 524,04 eura s príslušenstvom, o odvolaní žalovaného proti rozsudku Okresného súdu Nitra zo dňa 24. júna 2019, č. k. 16C/73/2018-125, takto

rozhodol:

Odvolací súd rozsudok súdu prvej inštancie v napadnutom výroku I. vo veci samej a výroku III. o náhrade trov konania potvrdzuje.

Žalobcovi voči žalovanému priznáva náhradu trov odvolacieho konania v plnom rozsahu.

odôvodnenie:

1.1. Okresný súd Nitra (súd prvej inštancie v zmysle § 12 zákona č. 160/2015 Z. z. Civilný sporový poriadok, ďalej len „CSP“) rozsudkom 24. júna 2019, č. k. 16C/73/2018-125 rozhodol, že žalovaný je povinný zaplatiť žalobcovi sumu 21 524,04 eura s úrokom z omeškania vo výške 5,00 % ročne zo sumy 21 524,04 eura od 23. 02. 2018 do zaplatenia, do troch dní od právoplatnosti rozsudku.

1.2. Vo zvyšnej časti žalobu zamietol.

1.3. Žalobcovi voči žalovanému priznal náhradu trov konania v rozsahu 100 %.

2. Rozhodnutie vo veci samej právne odôvodnil s poukazom na § 2 ods. 1, 2, 3, § 5a ods. 1, § 5a ods. 5, 10 zákona č. 211/2000 Z. z. o slobodnom prístupe k informáciám a o zmene a doplnení niektorých zákonov (ďalej len „ZoSI“), § 47a ods. 1, 4, § 100 ods. 1, § 101, § 110 ods. 3, § 451 ods. 1, 2, § 455 ods. 1, § 456, § 517 ods. 1, § 563 zákona č. 40/1964 Zb. Občiansky zákonník (ďalej len „Občiansky zákonník“), § 58 ods. 1, § 155 ods. 1 zákona č. 311/2001 Z. z. Zákonník práce (ďalej len „ZP“).

3.1. V odôvodnení rozhodnutia poukázal na to, že žalobca žalobou doručenou Okresnému súdu Banská Bystrica ako súdu upomínaciemu, požaduje od žalovaného zaplatenie sumy 21 524,04 eura. Žalobu odôvodnil tým, že žalobca ako zamestnanec a žalovaný ako zamestnávateľ uzatvorili dňa 30. 04. 2004 Pracovnú zmluvu v znení Dodatku k Pracovnej zmluve z 29. 11. 2005, Dodatku č. 2 k Pracovnej zmluve z 28.11.2011, Príloh k Pracovnej zmluve z 30. 04. 2004 a Dohody o zmene Pracovnej zmluvy z 31. 08. 2007, na základe ktorej pre žalovaného vykonával prácu: lekár.

3.2. Dňa 04. 03. 2013 strany sporu uzatvorili Dohodu o zvýšení kvalifikácie, ktorou sa žalovaný zaviazal umožniť žalobcovi získanie kvalifikácie prostredníctvom špecializačného štúdia v externej forme štúdia v študijnom odbore ortopédia na Lekárskej fakulte Univerzity Komenského v Bratislave po dobu 5 akademických rokov a žalovaný sa zaviazal zotrvať u žalovaného po úspešnom zvýšení kvalifikácie v pracovnom pomere po dobu 5 rokov. Žalovaný sa v zmysle dohody zaviazal po dobu zvyšovania kvalifikácie poskytovať žalobcovi pracovné úľavy a hmotné zabezpečenie - pracovné voľno podľa § 140 ods. 3 písm. a/, b/ až e/ Zákonníka práce a študijný poplatok a žalobca sa v prípade nesplnenia svojho záväzku zaviazal nahradiť žalovanému náklady spojené so zvýšením kvalifikácie, najmä uhradiť mu mzdu v sume jeho priemerného zárobku za dni účasti na vyučovacom procese (98,6962 eura/deň) a študijný poplatok.

3.3. Dňa 15. 08. 2013 uzavrel žalobca so žalovaným Dohodu o dočasnom pridelení zamestnanca k inému zamestnávateľovi, a to do Národného rehabilitačného centra Kováčová na účely jeho zaškolenia a prehĺbenia kvalifikácie, a to v čase od 01. 09. 2013 do 31. 10. 2013 za čo mu podľa Dohody patrila za vykonanú prácu mzda. Dohodou o skončení pracovného pomeru z 27. 10. 2014 skončil pracovný pomer k 31. 10. 2014, t. j. ešte pred získaním predpokladanej kvalifikácie. Žalovaný dňa 29. 10. 2014 a opakovane 18. 12. 2015 vyzval žalobcu k uhradeniu pohľadávky spočívajúcej v náhrade mzdy za účasť na vyučovaní v celkovej výške 21 524,04 eura, ktoré žalobca uhradil dňa 21. 01. 2016 vo výške 10 000 eur a dňa 25. 01. 2016 vo výške 11 524,04 eura.

3.4. Keďže je však v zmysle § 2 zákona č. 211/2000 Z. z. o slobodnom prístupe k informáciám žalovaný osobou povinnou sprístupňovať informácie, t. j. osobou povinnou, vzťahuje sa na neho povinnosť zverejňovať v Centrálnom registri zmlúv vedenom Úradom vlády SR povinne zverejňované zmluvy - teda písomné zmluvy, ktoré uzaviera povinná osoba, a ktoré sa týkajú používania finančných prostriedkov, s ktorými hospodária právnické osoby verejnej správy (t. j. používania verejných prostriedkov). Je teda zrejmé, že Dohoda o zvyšovaní kvalifikácie je povinne zverejňovanou zmluvou, pretože žalobcovi bola v jej zmysle poskytovaná náhrada mzdy, čo predstavuje disponovanie s verejnými prostriedkami. Napriek uvedenej povinnosti ju žalovaný nezverejnil v centrálnom registri zmlúv, preto v súlade s § 47a ods. 1 Občianskeho zákonníka platí, že k uzavretiu dohody nedošlo. Následkom nezverejnenia právneho úkonu je zdanlivosť právneho úkonu, t. j. ničotnosť právneho úkonu. Na Dohodu je nutné hľadieť ako na právny úkon, ktorý by sa akoby ani nebol urobil, t. j. ku ktorého uzavretiu ani nedošlo. Žalobca žalovanému dňa 21. 01. 2016 a 25. 01. 2016 uhradil sumu 21 524,04 eura, a teda žalovaný sa na úkon žalobcu bezdôvodne obohatil, keďže právny dôvod na predmetné plnenie tu od samého začiatku s ohľadom na zdanlivosť Dohody neexistoval, čo znamená, že vôbec nenastala právna skutočnosť, ktorá by mala za následok vznik právneho vzťahu, obsahom ktorého by bola povinnosť žalobcu a zároveň povinnosť žalovaného na poskytnuté plnenie.

4. Vo veci bol v skrátenej konaní vydaný platobný rozkaz Okresného súdu Banská Bystrica v upomínacom konaní č. k. 15Up/65/2018 z 13. februára 2018, ktorý bol podľa § 11 ods. 5 zákona č. 307/2016 Z. z. o upomínacom konaní a o doplnení niektorých zákonov (ďalej len „ZoUK“) zrušený podaním odporu s vecným odôvodnením v zákonom stanovenej lehote a vec bola postúpená Okresnému súdu Nitra ako súdu príslušnému na prejednanie podľa § 15 ods. 1 CSP.

5.1. V odpore žalovaný uviedol, že žalovaný ako zamestnávateľ uzatvoril dňa 04. 03. 2013 so žalobcom ako zamestnancom dohodu o zvýšení kvalifikácie podľa §155 Zákonníka práce, ktorá podľa žalovaného nie je povinne zverejňovanou zmluvou podľa § 5 ZoSI. Dohoda o zvýšení kvalifikácie skutkovo aj právne súvisí s pracovnou zmluvou uzatvorenou medzi žalobcom ako zamestnancom a žalovaným ako zamestnávateľom, pričom pracovná zmluva nie je povinne zverejňovanou zmluvou, podľa § 5a ods. 5 písm. b/ ZoSI. Rovnako povinne zverejňovanými zmluvami nie sú dohody uzatvárané na jej základe. Uvedenému nasvedčuje aj skutočnosť, že aktuálne je v legislatívnom procese návrh novely ZoSI, podľa ktorého v § 5a ods. 5 písmená a/ a b/ znejú: „a) služobná zmluva, dohoda o skončení štátnozamestnaneckého pomeru, dohoda o prehlbovaní kvalifikácie a dohoda o zvyšovaní kvalifikácie, b) pracovná zmluva, dohoda o práci vykonávanej mimo pracovného pomeru alebo iná dohoda alebo zmluva týkajúca sa práv a povinností z pracovnoprávných vzťahov alebo iných pracovných vzťahov; povinne zverejňovanou zmluvou však je kolektívna zmluva“. Navrhovaná legislatívna úprava znenia ZoSI v otázke negatívneho vymedzenia povinne zverejňovaných zmlúv je práve reakciou na aplikačné problémy ZoSI, ktoré nedávali jednoznačnú odpoveď na to, či dohody týkajúce sa práv a povinností z pracovnoprávných vzťahov sú alebo nie sú povinne zverejňovanými zmluvami. Z legislatívneho návrhu je zrejmé, že nimi nie sú, čím sa potvrdzuje právny názor žalovaného vo veci výkladu ZoSI.

5.2. Účinnosť Dohody nebola podmienená zverejnením v CRZ vedenom Úradom vlády SR. V teoretickej rovine, ak by plnenie poskytnuté žalobcom bolo (a) plnením bez právneho dôvodu, (b) plnením z neplatného právneho úkonu alebo (c) plnením z právneho dôvodu, ktorý odpadol, platilo by, že kto sa na úkor iného bezdôvodne obohatí, musí obohatenie vydať. V prípade vzniku bezdôvodného obohatenia, strany by si boli povinné navzájom vrátiť všetko, čo podľa neplatnej alebo zrušenej zmluvy dostali (§ 457 OZ). Z titulu Dohody nielen žalovaný obdržal od žalobcu plnenie v sume 21 524,04 eura, ale aj žalobca obdržal od žalovaného plnenie, ktoré zodpovedá žalovanej sume 21 524,04 eura. Súd by tak musel v takom prípade rozhodnúť o synalagmatickom záväzku - vzájomnej povinnosti, pokiaľ by mu to petit žaloby dovoľoval. Podľa § 455 ods.1 Občianskeho zákonníka, za bezdôvodné obohatenie sa nepovažuje, ak bolo prijaté plnenie premlčaného dlhu alebo dlhu neplatného len pre nedostatok formy. Uzavretie písomnej Dohody je zachytením dvojstranného prejavu vôle strán zodpovedajúceho ústnej dohode s rovnakým obsahom a k takémuto prejavu vôle medzi stranami nesporne došlo.

5.3. Konanie žalobcu, ktorý na základe benefitov získaných od žalovaného mohol zvýšiť svoju kvalifikáciu (ktorú následne využíva vo svojej profesii) a potom od neho od neho požaduje vrátenie ním (dobrovoľne) zaplateného peňažného plnenia podľa slobodne uzatvorenej dohody, považujeme za konanie žalobcu v rozpore s dobrými mravmi. CRZ je verejným registrom, žalobca tak v čase úhrady peňažných súm 10 000 eur (dňa 21. 01. 2016) a 11 524,04 eura (dňa 25. 01. 2016) mal vedomosť o tom, že plní na základe Dohody, ktorá nebola zverejnená v CRZ. Pohľadávku žalobcu uplatnenú návrhom na vydanie platobného rozkazu neuznal.

6.1. Žalobca vo vyjadrení k odporu uviedol, že tvrdenie žalovaného, že Dohoda o zvyšovaní kvalifikácie nie je povinne zverejňovanou zmluvou považuje za bezpredmetnú. Základná legálna definícia povinne zverejňovanej zmluvy je obsiahnutá v § 5a ods. 1 zákona. Dohoda o zvyšovaní kvalifikácie uzavretá medzi žalobcom a žalovaným je písomnou zmluvou, je uzatvorená povinnou osobou na jednej strane, a obsahuje informácie, ktoré sa týkajú používania finančných prostriedkov, s ktorými hospodária právnické osoby verejnej správy (t. j. používanie verejných prostriedkov) Predmetná Dohoda o zvyšovaní kvalifikácie spĺňa všetky náležitosti, ktoré zákon ustanovuje na jednoznačné a nespochybniteľné určenie, aké právne úkony sú v jeho zmysle povinne zverejňovanými zmluvami. Pre určité druhy zmlúv zákon stanovuje osobitnú ochranu, v dôsledku ktorej v ich prípade povinnosť zverejňovať ich v CRZ odpadá a tie sú v zákone taxatívny výpočetom uvedené v § 5a ods. 5 zákona. Zákonodarcia neupravuje možnosť aplikácie rozširujúceho výkladu vo vzťahu k predmetnému ustanoveniu.

6.2. Nemožno sa stotožniť ani s tvrdením žalovaného, že z legislatívneho návrhu je zrejmé, že dohody o zvyšovaní kvalifikácie povinne zverejňovanými zmluvami nie sú, sa žalobca nestotožnil. Nemožno sa stotožniť ani s tvrdením, že na strane žalovaného nedošlo k bezdôvodnému obohateniu pre zmluvu, ktorá má byť neplatná len pre nedostatok formy. V zmysle § 155 ods. 1 Zákonníka práce dohoda sa musí uzatvoriť písomne, inak je neplatná, pričom ide o absolútnu neplatnosť právneho úkonu, nie je možné dohodu uzatvoriť v ústnej podobe a preto by aj „uzavretie ústnej dohody s rovnakým obsahom“ malo za následok jej neplatnosť, a teda nastane rovnaký následok ako v prípade nezverejnenia povinnej zverejňovanej zmluvy. Od žalobcu nie je možné spravodlivo požadovať, aby aj pri podpísaní jednoduchej Dohody o zvyšovaní kvalifikácie a následnom plnení na základe výzvy na zaplatenie zo strany žalovaného posúdil právnu stránku veci. Žalobcovi nemôže byť na ujmu, že sa svoje právo rozhodol chrániť súdnou cestou po zaplatení peňažného plnenia žalovanému na základe neplatného právneho úkonu.

7. Súd vo veci nariadil pojednávanie, na ktoré sa dostavili právni zástupcovia strán sporu. Právny zástupca žalobcu zotrval na podanej žalobe v celom rozsahu, rovnako ako aj na písomných stanoviskách, ktoré súdu predložil. Na pojednávaní konanom dňa 24. 05. 2019 žalobca navrhol, aby súd pripustil zmenu žaloby, ktorú doplnil o úroky z omeškania. Žalovaný vo vzťahu k uplatnenému nároku na úroky z omeškania vzniesol námietku premlčania. Súd na pojednávaní uznesením pripustil zmenu žaloby tak, že žalovaný je povinný zaplatiť žalobcovi sumu 21 524,04 eura spolu s úrokom z omeškania vo výške 5,05 % ročne zo sumy 10 000 eur od 22. 01. 2016 do zaplatenia, s úrokom z omeškania vo výške 5,05 % ročne zo sumy 11 524,04 eura od 26. 01. 2016 do zaplatenia do troch dní od právoplatnosti rozsudku.

8.1. Súd prvej inštancie vykonal dokazovanie, z ktorého zistil, že medzi stranami sporu pracovnou zmluvou zo dňa 30. 04. 2004 bol založený pracovnoprávny vzťah a žalobca u žalovaného vykonával prácu lekára až do 31. 10. 2014, kedy došlo k jeho ukončeniu dohodou. Sporným nebolo ani to, že žalobca so žalovaným dňa 04. 03. 2013 uzatvorili Dohodu o zvýšení kvalifikácie podľa § 140, ktorá obsahovala aj dohodu podľa § 155 Zákonníka práce, na základe ktorej sa žalovaný zaviazal poskytnúť žalobcovi po dobu zvyšovania kvalifikácie pracovné úľavy a hmotné zabezpečenie (špecifikované v ods. 19 napadnutého rozsudku) a žalobca sa zaviazal zotrvať u žalovaného po úspešnom zvýšení kvalifikácie v pracovnom pomere u zamestnávateľa po dobu 5 rokov, a v prípade nesplnenia si tejto povinnosti nahradiť žalovanému náklady spojené so zvýšením kvalifikácie, najmä nahradiť mu mzdu v sume jeho priemerného zárobku za dni účasti zamestnanca na vyučovanom procese, študijný poplatok, pričom žalobca žalovanému v dvoch splátkach uhradil celkom sumu 22 524,04 eura, a to dňa 21.01.2016 sumu 10 000 eur a dňa 24. 01. 2016 sumu 11 524,04 eura. Nesporné je, že predmetná Dohoda o zvyšovaní kvalifikácie nebola zverejnená v Centrálnom registri zmlúv (ďalej len „CRZ“).

8.2. Žalobca nárok odôvodnil tým, že dohoda o zvyšovaní kvalifikácie je ničotným právnym úkonom, keďže je povinne zverejňovanou zmluvou, avšak k jej zverejneniu nikdy nedošlo, v dôsledku toho sú plnenia, ktoré žalobca žalovanému na jej základe poukázal bezdôvodným obohatením žalovaného na úkor žalobcu, ktoré žiada vydať, čo žalovaný popieral. Prvoinštančný súd sa v prvom rade, ako s otázkou predbežnou zaoberal posúdením otázky zdanlivosti zmluvy a pri posudzovaní Dohody o zvýšení kvalifikácie, konkrétne čl. V. zistil, že okrem pracovného voľna s náhradou mzdy ustanovovala dohoda aj povinnosť žalovaného uhradiť študijný poplatok - účastnícky poplatok podľa predloženej pozvánky. Je nesporné, že žalovaný je ako štátna príspevková organizácia povinnou osobou v zmysle Zákona o slobodnom prístupe k informáciám. Vychádzajúc z § 5a ods. 1 ZoSI dospel súd prvej inštancie k záveru, že ak na základe Dohody o zvyšovaní kvalifikácie žalovanému vznikla povinnosť zaplatiť študijný poplatok, a to vo forme finančného plnenia stanoveného sumou 333 eur, teda poskytnutie plnenia vo forme finančných prostriedkov, ide o zmluvu, ktorá sa týkala používania verejných prostriedkov a predmetná dohoda tak spĺňa aj vecný znak stanovený pre povinne zverejňovanú zmluvu.

9.1. Obrana žalovaného spočívala aj v tvrdení, že v danom prípade nejde o povinne zverejňovanú zmluvu s ohľadom na to, že dohoda o zvyšovaní kvalifikácie skutkovo i právne súvisí s pracovnou zmluvou, pričom pracovná zmluva nie je povinne zverejňovanou zmluvou podľa § 5a ods. 5 ZoSI a rovnako tak potom povinne zverejňovanými zmluvami nie sú ani dohody uzatvárané na jej základe, pričom uvedenému záveru nasvedčuje aktuálna novela ZoSI, ktorá je v legislatívnom procese, ktorá dohodu o zvyšovaní kvalifikácie zaradila do negatívneho výpočtu zmlúv, ktoré nie je potrebné zverejňovať. Z účinného a platného znenia ustanovenia § 5a ods. 5 ZoSI vyplýva, že zákonodarca v uvedenom ustanovení obsahuje taxatívny výpočet zmlúv, ktoré nie je potrebné zverejňovať a uvedený výpočet nie je možné rozširovať úvahou a analógiou. Na uvedenom nič nemení ani pripravovaná novela zákona, ktorá by uvedený taxatívny výpočet mala rozšíriť, pretože súd rozhoduje podľa zákona, ktorý je platný a účinný v čase rozhodovania. Z legislatívneho návrhu nie je možné vyvodit', že by dohoda o zvyšovaní kvalifikácie bola zmluvou, ktorú nie je potrebné t. č. zverejňovať. Poukázal pritom na rozhodnutie Najvyššieho správneho súdu Českej republiky z 14. septembra 2009, č. k. 6 As 18/2009-63, v ktorom uviedol, že právo na informácie predstavuje jednu zo záruk zákonnosti, ktorá by extenzívnym výkladom možností obmedzenia tohto práva bola značne obmedzená, ak nie popretá.

9.2. S poukazom na uvedené dospel súd k záveru, že Dohoda o zvýšení kvalifikácie je povinne zverejňovanou zmluvou, avšak zverejnená nebola, preto aplikoval § 47a OZ. Ide o kogentnú zákonnú úpravu, ktorá vychádza zo zásady, že pri tých zmluvách, ktoré sa podľa osobitných predpisov (ktorým je aj ZoSI) povinne zverejňujú, nastáva ich účinnosť až dňom nasledujúcim po dni ich zverejnenia. Občiansky zákonník v ustanovení § 47a ods. 4 s nesplnením tejto povinnosti spája nevyvrátiteľnú domnienku neuzatvorenia takejto zmluvy, tzn. že pokiaľ nebola povinne zverejňovaná zmluva zverejnená v súlade s ustanoveniami ZoSI v lehote 3 mesiacov platí, akoby k jej uzatvoreniu neprišlo, a táto predmetná zmluva de jure neexistuje, nenadobudne ani platnosť ani účinnosť. Ide o zdanlivý právny úkon (ničotný, non negotium). Zdanlivými právnymi úkonmi sú také prejavy vôle, ktoré vôbec nemajú náležitosti právnych úkonov, ktorým chýba niektorý z pojmových znakov právneho úkonu, má základné vady. Ide teda o konanie, ktoré je síce právnemu úkonu podobné, ale buď zdanie, že ide o právny úkon. Občiansky zákonník pojem zdanlivý právny úkon výslovne neupravuje, ale prax takéto úkony považuje za absolútne neplatné. Táto zákonná fikcia nastáva priamo zo zákona a súd na túto skutočnosť musí prihliadať. Pokiaľ zmluvné strany zmluvu plnia či plnili, takéto plnenia nemajú právny dôvod a môžu byť považované za bezdôvodné obohatenie, prípadne následkom môže byť strata práv (napr. užívacieho

práva, vlastníckeho práva) či neexistencia povinností, o ktorých sa zmluvné strany domnievajú, že existujú. Na uvedenom závere nemení nič ani skutočnosť, že aj žalobca mal možnosť dohodu o zvyšovaní kvalifikácie sám zverejniť, pretože druhej strane zmluvy je toto dané ako možnosť nie povinnosť. Povinnosťou zverejniť zmluvu je zaťažená povinná osoba. Následok nezverejnenia povinne zverejňovanej zmluvy podľa § 47a OZ nastáva zo zákona a nie je ho možné následne odvrátiť, resp. zneplatnenú zmluvu opätovne konvalidovať.

10.1. Žalovaný sa bránil tým, že ak by pripustil, že ide o povinne zverejňovanú zmluvu, žalovaným prijaté plnenie nie je bezdôvodným obohatením s poukazom na § 455 ods. 1 OZ, poukazujúc na nedostatok formy právneho úkonu. S uvedeným názorom sa súd nestotožnil. V danom prípade nie je možné nesplnenie povinnosti zverejniť povinne zverejňovanú zmluvu považovať za nedostatok formy právneho úkonu. Ustanovenie § 47a OZ zakladá v prípade nesplnenia si povinnosti zverejniť povinne zverejňovanú zmluvu zdanlivosť, ničotnosť právneho úkonu, a teda takémuto právnomu úkonu chýba jeden z pojmových znakov, hoci predpísaná forma toho úkonu môže byť, a v prípade dohody o zvyšovaní kvalifikácie bola dodržaná.

10.2. Žalovaný konanie žalobcu považoval za konanie v rozpore s dobrými mravmi, keď na základe dohody získal benefity od žalovaného zodpovedajúce výške žalovanej sumy, ktoré využíva vo svojej profesii a teraz požaduje od žalovaného vrátenie ním dobrovoľne zaplateného peňažného plnenia. Poukazoval na to, že ide o synalagmatický záväzok, o ktorom by súd mal rozhodnúť, pokiaľ by mu to petit žaloby dovoľoval.

10.3. Súd však dospel k záveru, že konanie žalobcu nie je možné považovať za také konanie, ktoré by odôvodňovalo aplikáciu § 3 ods. 1 OZ, teda za konanie rozporné s dobrými mravmi. Považoval za nesporné, že na základe dohody o zvýšení kvalifikácie bolo žalobcovi umožnené získať vyššiu kvalifikáciu, ktorú teraz uplatňuje vo svojej práci, no na druhej strane z dokazovania vyplýva, že žalobca bol pridelený na základe dohody o dočasnom pridelení na prácu k inému zamestnávateľovi, kde vykonával aj odbornú prácu, či operácie ako operatér. Toto tvrdenie žalobcu žalovaný výslovne nepoprel, preto ho súd považoval za nesporné. Hoci žalovaný argumentoval tým, že dočasné pridelenie bolo len formou akou bola vykonávaná odborná prax žalobcu za účelom zvyšovania jeho kvalifikácie, túto formu si zvolil žalovaný a je potrebné akceptovať aj dôsledky z toho plynúce. V prípade takejto dohody sa uplatňuje zásada, že právne úkony voči zamestnancovi robí (materský) zamestnávateľ a samotný výkon práce zamestnanca riadi, vedie a kontroluje užívateľský zamestnávateľ, ktorý mu za týmto účelom vydáva pokyny. Ide o trojstranný vzťah, pričom nedochádza k uzatvoreniu zmluvy medzi prideleným zamestnancom a užívateľským zamestnávateľom. Zamestnancovi počas dočasného pridelenia patrí mzda, prípadne aj náhrady cestovných výdavkov, ktoré poskytuje zamestnávateľ, ktorý zamestnanca dočasne pridelil. Ak žalobca počas dočasného pridelenia k inému zamestnávateľovi, kde si mal zvyšovať kvalifikáciu vykonával okrem „štúdia“ aj pracovnú činnosť má právo za vykonanú prácu na mzdu a nemôže byť v rozpore s dobrými mravmi, že sa domáha jej vydania, a to ani vtedy, keď vedel o tom, že zmluva nebola povinne zverejnená a žalovanému na výzvu sumu predstavujúcu nárok na náhradu nákladov podľa § 155 ZP uhradil.

11. Prvoinštančný súd sa nestotožnil s obranou žalovaného, že súd by mal rozhodnúť o synalagmatickom záväzku žalobcu. Z ustanovenia § 131 CSP vyplýva, že žalobca môže vo svojej žalobe uplatňovať iba práva a nemôže sa domáhať uloženia povinnosti proti sebe samému, teda domáhať sa voči sebe niečoho, čo je v prospech žalovaného a nemôže ani suplovať procesnú aktivitu žalovaného, ktorému nič nebráni, aby svoje práva uplatnil proti žalobcovi vzájomnou žalobou v zmysle § 147 CSP. Opačný výklad by popieral princíp kontradiktórnosti konania uvedený v článku 9 CSP (rozhodnutie Krajského súdu v Nitre sp. zn. 5Co/148/2017 z 25. apríla 2018).

Vzhľadom k uvedenému mal súd za preukázané, že na strane žalovaného došlo k bezdôvodnému obohateniu v celkovej výške 21 524,04 eura, keďže dohoda o zvyšovaní kvalifikácie a v nej zakotvená dohoda podľa § 155 ZP je ničotným právnym úkonom, a povinnosť žalobcu na náhradu nákladov podľa § 155 ZP tak nevznikla, a teda žalobca plnil bez právneho dôvodu. Vzhľadom k uvedenému súd žalobe v časti o zaplatenie požadovanej sumy vyhovel.

12.1. Žalobca si na pojednávaní konanom dňa 24. 05. 2019 uplatnil aj úroky z omeškania vo výške 5,05 % ročne zo sumy 10 000 eur od 22. 01. 2016 do zaplatenia a zo sumy 11 524,04 eura od 26. 01. 2016 do zaplatenia a žiadal o zmenu petitu žaloby, ktorej súd na pojednávaní vyhovel. Vo vzťahu k úrokom

z omeškania žalovaný vzniesol námietku premlčania. Súd námietku premlčania preskúmal a dospel k záveru, že je nedôvodná.

12.2. Keďže čas splnenia dohodnutý, ustanovený právnym predpisom ani určený v rozhodnutí, a preto bol žalovaný povinný splniť svoj dlh prvého dňa po tom, čo ho o plnenie veriteľ požiadal. Žalobca žalovaného vyzval na vydanie bezdôvodného obohatenia výzvou, avšak nebolo dostatočne zrejmé a žalobcom preukázané kedy a či bola žalovanému predmetná výzva doručená. Vzhľadom k tomu súd za prvý deň omeškania žalovaného s vydaním bezdôvodného obohatenia považoval deň nasledujúci po doručení žaloby žalovanému, a to 23. 02. 2018, keďže žaloba bola žalovanému doručená 22. 02. 2018. K 22. 02. 2018 základná úroková sadzba Európskej centrálnej banky predstavovala 0,00 %, preto súd žalobcom priznal v súlade s § 517 ods. 2 OZ v spojitosti s § 563 OZ a § 3 ods. 1 nariadenia nárok na úrok z omeškania vo výške 5 % ročne zo sumy 21 524,04 eura od 23. 02. 2018 do zaplatenia a v prevyšujúcej časti úroku z omeškania súd žalobu zamietol z dôvodu, že nemal za preukázané, že žalobcovi vznikol nárok na zaplatenie úrokov z omeškania tak ako si ich uplatnil, a to od 22. 01. 2016 zo sumy 10 000 eur a odo dňa 21. 01. 2016 v sume 11 524,04 eura. Keďže súd za prvý deň omeškania považoval deň 23. 02. 2018, ktorým žalobcovi vznikol nárok na úrok z omeškania, mal za to, že uvedeného dňa začala plynúť aj premlčacia doba vo vzťahu k úrokom z omeškania, ktorá je podľa § 110 ods. 3 OZ trojročná, a teda ak si žalobca nárok uplatnil dňa 24. 05. 2019, bol uplatnený v premlčacej lehote.

13. O náhrade trov konania prvoinštančný súd rozhodol podľa § 262 ods. 1 CSP v spojení s § 255 ods. 1 CSP a žalobcovi, ktorý mal plný úspech vo veci, keďže neúspech žalobcu v časti úrokov z omeškania považoval súd za nepatrný voči uplatnenej istine, priznal proti žalovanému náhradu trov konania v rozsahu 100 %, o výške ktorých rozhodne súdny úradník samostatným uznesením po právoplatnosti tohto rozhodnutia.

14.1. Proti tomuto rozsudku podal v zákonnej lehote odvolanie žalovaný, žiadajúc odvolací súd, aby napadnutý rozsudok súdu prvej inštancie zmenil, žalobu zamietol a žalovanému priznal náhradu trov konania pred súdom prvej inštancie aj náhradu trov odvolacieho konania v rozsahu 100 %. Odvolanie odôvodnil tým, že súd prvej inštancie dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam a rozhodnutie vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci. V dôsledku uvedeného súd posúdil nárok žalobcu ako dôvodný a žalobe nesprávne vyhovel.

14.2. Zotrvával na názore, že dohoda o zvýšení kvalifikácie uzatvorená podľa Zákonníka práce nie je povinne zverejňovanou zmluvou podľa Zákona o slobodnom prístupe k informáciám. Ide o právny úkon nadväzujúci na pracovnú zmluvu uzatvorenú medzi stranami a je uzatvorený na jej základe. Rovnako tak sa nezverejňujú ani iné právne úkony uzatvárané v režime Zákonníka práce (napr. dohoda o skončení pracovného pomeru). Opakovane poukázal na návrh novely Zákona o slobodnom prístupe k informáciám, a to § 5a ods. 5 písm. a/ a b/. Navrhovaná legislatívna úprava je reakciou na aplikačné problémy pri uplatňovaní Zákona o slobodnom prístupe k informáciám, pretože nebolo zrejmé, či ide o dohody týkajúce sa práv a povinností z pracovnoprávných vzťahov sú alebo nie sú povinne zverejňovanými zmluvami. Do pozornosti odvolacieho súdu dal Nález Ústavného súdu SR č. k. IV. ÚS 71/2013-36 z 23. mája 2013 a sp. zn. I. ÚS 306/2010 z 8. decembra 2010. Je v súlade so zmyslom a účelom Zákona o slobode informácií, že ak zákonodarca z okruhu povinne zverejňovaných zmlúv služobné zmluvy a pracovné zmluvy, nie sú povinne zverejňovanými zmluvami ani dohody uzatvárané na ich základe. Bez existencie pracovnej zmluvy by dohoda o zvýšení kvalifikácie nemohla samostatne existovať. Zákonné vylúčenie pracovnej zmluvy z okruhu povinne zverejňovaných zmlúv tak z hľadiska účelu a zmyslu zákona subsumuje aj dohody uzatvárané na jej základe. S poukazom na uvedené má žalovaný za to, že súd právnu otázku povinného zverejňovania dohôd o zvýšení kvalifikácie nesprávne právne posúdil, keď v bodoch 37 - 39 odôvodnenia rozsudku vykonal len formálny jazykový výklad dotknutého § 5a, pričom nezohľadnil účel a zmysel Zákona o slobodnom prístupe k informáciám, čo sa následne premietlo v nesprávnej aplikácii § 47a ods. 1 Občianskeho zákonníka na posudzovaný zmluvný vzťah zamestnávateľa a zamestnanca založený pracovnou zmluvou.

14.3. Nestotožnil sa s právnym názorom súdu uvedeným v bode 40 odôvodnenia rozsudku. Žalovaný sa domnieva, že je možné na daný prípad aplikovať § 455 ods. 1 Občianskeho zákonníka. Konanie žalobcu, ktorý si na základe benefitov získaných od žalovaného zvýšil kvalifikáciu, ktoré teraz využíva vo svojej profesii, a potom od neho požaduje vrátenie ním zaplateného peňažného plnenia podľa slobodne uzatvorenej dohody, považuje za konanie žalobcu v rozpore s dobrými mravmi. Žalovaný poskytol

žalobcovi náhradu mzdy za obdobie, kedy si žalobca zvyšoval svoju kvalifikáciu vykonávaním odbornej praxe u iných subjektov. Žalovaný vyplácal za toto obdobie žalobcovi peňažné plnenie, hoci sám z toho nemal žiaden prospech. Formálne bola odborná prax právne „zastrešená“ v jednom prípade zmluvou o dočasnom pridelení zamestnanca, v druhom prípade inominátnou zmluvou o spolupráci pri výkone odbornej zdravotníckej praxe. Tretie osoby, u ktorých žalobca takto nadobudol svoju odbornú prax a získal zvýšenie jeho kvalifikácie, neplatili žalovanému žiadne peňažné plnenie. Žalobca sa v dohode o zvýšení kvalifikácie z 04. 03. 2013 zaviazal zotrvať v pracovnom pomere u žalovaného po dobu päť rokov, t. j. do 04. 03. 2018, napriek tomu však na základe vlastného rozhodnutia (žiadosť z 27. 10. 2014) pracovný pomer ukončil k 31. 10. 2014, t. j. v pracovnom pomere po uzatvorení dohody o zvýšení kvalifikácie zotrval len dvadsať mesiacov, čo je tretina dohodnutej doby. Žalovaný trvá na svojom stanovisku, že konanie žalobcu bolo konaním v rozpore s dobrými mravmi a takéto konanie nemôže požívať právnu ochranu. Ak žalobca zastáva právny názor, že dohoda o zvýšení kvalifikácie je povinne zverejňovanou zmluvou, pričom na jej základe čerpal od žalovaného benefity, hoci nebola podľa § 47a ods. 4 OZ zverejnená v lehote do siedmich dní od jej uzatvorenia, nič mu nebránilo, aby dohodu zverejnil sám v Obchodnom vestníku, podľa § 5a ods. 10 zákona o slobode informácií. Centrálny register zmlúv je verejným registrom, žalobca tak v čase úhrady peňažných súm 10 000 eur (dňa 21. 01. 2016) a 11 524,04 eura (dňa 25. 01. 2016) mal vedomosť o tom, že plní na základe dohody, ktorá nebola zverejnená v registri. Čerpať benefity na základe dohody o zvýšení kvalifikácie a následne, s odstupom rokov sa domáhať vydania bezdôvodného obohatenia z titulu jej neúčinnosti pre jej nezverejnenie, považuje za konanie v rozpore s dobrými mravmi. Do pozornosti odvolacieho súdu v súvislosti s povinnosťou súdu vyrovnáť sa s argumentmi účastníkov konania dal rozhodnutia Ústavného súdu SR IV. ÚS 115/03, III. ÚS 119/03, III. ÚS 209/04. Záverom dodal, že sa súd prvej inštancie nevysporiadal so všetkými otázkami súvisiacimi s obranou žalovaného proti uplatnenému nároku.

15.1. K odvolaniu žalovaného sa písomne vyjadril žalobca, uvádzajúc, že sa v celom rozsahu stotožňuje s rozsudkom súdu prvej inštancie. Rozhodnutie vychádza zo správneho právneho posúdenia veci. Dohoda o zvyšovaní kvalifikácie je povinne zverejňovanou zmluvou, v dôsledku čoho sa pre nadobudnutie jej platnosti vyžaduje zverejnenie v Centrálnom registri zmlúv do 7 dní od uzatvorenia. Následkom nezverejnenia je podľa Občianskeho zákonníka zdanlivosť právneho úkonu, teda ničotnosť, v dôsledku čoho je potrebné na právny úkon hľadieť akoby k jeho uzatvoreniu ani nedošlo. Výnimky z právnych úkonov, ktoré povinnému zverejňovaniu nepodliehajú, sú v zákone taxatívne vymedzené a ich výpočet nemožno rozširovať ani naň aplikovať analogický výklad. Skutočnosť, že žalovaný poukázal na návrh zákona v legislatívnom procese nemá vplyv na danú vec, pretože Zákon o slobodnom prístupe k informáciám je potrebné aplikovať v znení platnom a účinnom v čase uzatvorenia dohody. Podstata uvedeného zákona spočíva v slobodnom prístupe k informáciám a transparentnosť hospodárenia s verejnými prostriedkami, čo žalovaný svojim konaním, resp. opomenutím konania, v celom rozsahu popiera. S poukazom na uvedené dospel súd prvej inštancie správne k záveru o povinnom zverejňovaní Dohody o zvyšovaní kvalifikácie. Rovnako tak správne dospel k záveru, že nezverejnenie zmluvy nie je nedostatkom právnej formy právneho úkonu, pretože tento úkon mal správnu formu, avšak nebola splnená povinnosť jeho zverejnenia, v dôsledku čoho sa stal zdanlivým, ničotným úkonom, v dôsledku čoho chýbal jeden z pojmových znakov aj napriek tomu, že mal formu.

15.2. Žalovaný postup žalobcu považuje za konanie v rozpore s dobrými mravmi. Pri aplikácii tohto inštitútu nemôže zostať bokom otázka, či a nakoľko ten - ktorý z účastníkov právneho vzťahu, ktorý sa dovoľáva rozporu s dobrými mravmi, vyvinul dostatočnú mieru starostlivosti a predvídavosti pri uzavieraní konkrétneho právneho vzťahu, a to najmä s prihliadnutím na dôsledky plynúce z ustanovení pozitívneho práva a z variant, ktoré mu úprava môže v budúcnosti priniesť. Posúdenie súvisí s dôsledkami aplikácie *vigilantibus iura*. Keďže žalovaný ako zamestnávateľ, ktorý žalobcovi predložil znenie Dohody o zvyšovaní kvalifikácie, následne porušením zákonných náležitostí a postupu spôsobil neplatnosť predmetného právneho úkonu, resp. jeho absolútnu ničotnosť, nemôže poukazovať na rozpor konania žalobcu s dobrými mravmi. Dokazovaním sa preukázalo, že pracovný pomer žalobcu u žalovaného zanikol dohodou oboch strán, preto poukazovanie na konanie v rozpore s dobrými mravmi je absolútne bezpredmetné. Preukázané bolo aj to, že žalobca bol Zmluvou o dočasnom pridelení zamestnanca pridelený na prácu k inému zamestnávateľovi, pričom stále bol zamestnancom žalovaného. Vykonával tak prácu a prax, okrem vzdelávania aj u iného zamestnávateľa na pokyn žalovaného a ak by súd rozhodol, že žalobca má vrátiť žalovanému žalobcovi vyplatenú mzdu, pracoval by akoby bez vyplatenia mzdy. Vznikom dočasného pridelenia nevzniká pracovný pomer ani iný základný individuálny pracovnoprávny vzťah medzi zamestnancom a užívateľským

zamestnávateľom. Na užívateľského zamestnávateľa počas pridelenia prechádza len dispozičné oprávnenie nad zamestnancom v rozsahu danom pracovnou zmluvou a dohodou o dočasnom pridelení. Vysielajúca organizácia je aj naďalej jediným zamestnávateľom dočasne prideleného zamestnanca na iné pracovisko. Vychádzajúc z uvedeného pre žalovaného vykonával prácu aj počas dočasného pridelenia a za tento výkon mu prináleží mzda, resp. náhrada mzdy, o ktorú sa žalovaný bezdôvodne obohatil. Žalobca mal vydať žalovanému bezdôvodné obohatenie za mzdu, ktorú poberal od žalovaného napriek tomu, že pre neho žiadnu prácu nevykonával, čo bolo dokazovaním vyvrátené. Žalobcovi nemôže byť na ujmu dočasné pridelenie žalovaným na iné pracovisko, resp. na pracovisko prijímajúcej organizácie počas riadneho trvania pracovného pomeru a vykonávania práce.

15.3. Pokiaľ ide o ďalšie odvolacie námietky, žalobca poukázal na § 17 ods. 3 Zákonníka práce a uviedol, že nedodržanie zákonného postupu žalovaného ako zamestnávateľa teda nemôže byť žalobcovi ako zamestnancovi na ujmu. Zamestnanec nie je povinný kontrolovať splnenie povinnosti zamestnávateľom a od zamestnanca nemožno ani spravodlivo žiadať, aby dohodu zverejnil sám v Obchodnom vestníku. Opakovane zdôraznil, že odmieta tvrdenie žalovaného, že sa s odstupom rokov domáha vydania bezdôvodného obohatenia, čo je v rozpore s dobrými mravmi. Žalobca len využil svoje zákonné právo na uplatnenie svojho nároku na súde, pričom tak môže urobiť aj v posledný deň zákonnej lehoty. Poukázal na premlčaciu dobu určenú pre jednotlivé druhy práv, ktoré však neoslabuje dané právo. Keďže dodržal zákonnú lehotu na začatie súdneho konania, nemožno ho sankcionovať s odkazom na inštitút dobrých mravov. Poukázal na to, že použitie korektívu „dobré mravy“ pri výkone práva za účelom dosiahnutia spravodlivosti nesmie viesť v konkrétnom prípade na druhej strane k oslabeniu princípu právnej istoty občianskoprávneho styku a nesmie neprimerane oslabovať subjektívne práva účastníkov vyplývajúcich z právnych noriem. Uplatnenie inštitútu dobrých mravov na predmetnú situáciu by malo za následok rozsiahle oslabenie princípu právnej istoty a neprimerané oslabenie subjektívneho práva žalobcu vyplývajúceho z právnych noriem.

16. K vyjadreniu žalobcu sa písomne vyjadril žalovaný, ktorý uviedol, že k skutkovým aj právnym argumentom žalobcu uvedených vo vyjadrení žalobcu sa žalovaný už vyjadril pred súdom prvej inštancie ako aj v odvolaní proti rozsudku súdu prvej inštancie. Na svojej argumentácii a odôvodnení odvolania v celom rozsahu zotrval.

17. Krajský súd v Nitre ako súd odvolací (§ 34 zák. č. 160/2015 Z. z. Civilný sporový poriadok - ďalej len „CSP“), po zistení, že odvolanie bolo podané oprávnenou osobou v zákonom stanovenej lehote (§ 359, § 362 ods. 1 CSP) a že spĺňa náležitosti odvolania v zmysle § 363 CSP, preskúmal napadnuté rozhodnutie, viazaný rozsahom a dôvodmi odvolania (§ 379, § 380 CSP), prejednal odvolanie žalovaného bez nariadenia odvolacieho pojednávania (§ 385 ods. 1 a contrario CSP), keď v zmysle § 219 ods. 3 za použitia § 378 ods. 1 CSP oznámil miesto a čas verejného vyhlásenia rozsudku na úradnej tabuli súdu a na webovej stránke krajského súdu v lehote najmenej päť dní pred jeho vyhlásením a dospel k záveru, že rozsudok súdu prvej inštancie v napadnutom výroku I. vo veci samej a v závislom výroku III. o náhrade trov konania je vecne správny, preto ho podľa § 387 ods. 1 CSP potvrdil.

18.1. Podľa § 387 ods. 1 CSP odvolací súd rozhodnutie súdu prvej inštancie potvrdí, ak je vo výroku vecne správne.

18.2. Ak sa odvolací súd v celom rozsahu stotožňuje s odôvodnením napadnutého rozhodnutia, môže sa v odôvodnení obmedziť len na skonštatovanie správnosti dôvodov napadnutého rozhodnutia, prípadne doplniť na zdôraznenie správnosti napadnutého rozhodnutia ďalšie dôvody (§ 387 ods. 2 CSP).

19. V ustanovení § 387 ods. 2 CSP je odvolaciemu súdu daná možnosť vypracovania tzv. skráteného odôvodnenia rozhodnutia. Možnosť vypracovania takéhoto odôvodnenia je podmienená tým, že odvolací súd sa v plnom rozsahu stotožní s dôvodmi rozhodnutia súdu prvej inštancie a to po skutkovej ako aj právnej stránke; ak sa odvolací súd čo i len čiastočne nestotožní s týmito závermi, neprichádza do úvahy vypracovanie skráteného odôvodnenia. Môže síce doplniť dôvody uvedené v rozhodnutí súdu prvej inštancie, toto doplnenie však nemôže byť v rozpore so závermi súdu prvej inštancie, môže ho iba dopĺňať v tom zmysle, že závery odvolacieho súdu iba podporia odôvodnenie súdu prvej inštancie. Odvolací súd musí odpovedať na podstatné a právne dôvody odvolania a nemôže sa obmedziť len na skonštatovanie správnosti dôvodov napadnutého rozhodnutia, prípadne na zdôraznenie správnosti napadnutého rozhodnutia doplniť ďalšie dôvody.

20. Z obsahu spisu v prejednávanej veci vyplýva, že žalobca sa domáhal uloženia povinnosti žalovanému zaplatiť mu sumu 21 524,04 eura s úrokom z omeškania vo výške 5 % ročne zo sumy 21 524,04 eura od 23. 02. 2018 do zaplatenia eura titulom bezdôvodného obohatenia, ktoré mu žalovaný spôsobil tým, že mu žalobca zaplatil uvedenú sumu ako sankciu za porušenie povinnosti vyplývajúcej z Dohody o zvýšení kvalifikácie z 04. 03. 2013, ktorú medzi sebou uzavreli žalobca so žalovaným, na základe ktorej mal žalobca v pracovnom vzťahu so žalovaným zotrvať 5 rokov po tom, ako mu bolo poskytnuté žalovaným zvýšenie kvalifikácie v zmysle uvedenej dohody. Súd prvej inštancie napadnutým rozsudkom vyhovel žalobe žalobcu a uložil žalovanému povinnosť zaplatiť žalobcovi sumu 21 524,04 eura s úrokom z omeškania vo výške 5 % ročne zo sumy 21 524,04 eura od 23. 02. 2018 do zaplatenia, do troch dní od právoplatnosti rozsudku a vo zvyšnej časti žalobu žalobcu zamietol. Žalobcovi voči žalovanému priznal náhradu trov konania v rozsahu 100 %.

21. Odvolací súd v zmysle § 379 a § 380 CSP viazaný rozsahom a dôvodmi odvolania sa plne stotožnil s rozhodnutím súdu prvej inštancie, keďže bola jeho argumentácia vecne správna, objektívna, presvedčivá a v neposlednom rade v súlade s judikatúrou Najvyššieho súdu SR ako aj nálezmi Ústavného súdu SR. Mal za to, že všetky dôvody, ktoré žalovaný uvádzal v odvolaní vyriešil už súd prvej inštancie v napadnutom rozsudku, pričom rozhodnutia prvoinštančného a odvolacieho súdu nie je možné posudzovať izolovane, pretože prvoinštančné a druhoinsštančné konanie tvoria jeden celok.

22. Preskúmaním veci odvolací súd dospel k záveru, že rozhodnutie súdu prvej inštancie týkajúce sa v odvolaní žalovaného namietaných skutočností je vyčerpávajúco, správne skutkovo a právne zdôvodnené a zodpovedá požiadavkám kladeným na odôvodnenie rozhodnutia v ust. § 220 CSP. Súd prvej inštancie v odôvodnení svojho rozhodnutia uviedol rozhodujúci skutkový stav, primeraným spôsobom opísal priebeh konania, stanoviská účastníkov konania k prejednávanej veci, výsledky vykonaného dokazovania a právne predpisy, ktoré aplikoval na prejednaný prípad a z ktorých vyvodil svoje právne závery. Prijaté právne závery primerane vysvetlil. Z odôvodnenia jeho rozhodnutia nevyplýva jednostrannosť, ani taká aplikácia príslušných ustanovení všeobecne záväzných právnych predpisov, ktorá by bola popretím ich účelu, podstaty a zmyslu. Samotný fakt, že žalovaný sa s dôvodmi uvedenými v rozhodnutí súdu prvej inštancie nestotožňuje neznamená, že jeho zdôvodnenie nezodpovedá požiadavkám, ktoré na túto časť rozhodnutia kladie vyššie citované zákonné ustanovenie. Súd prvej inštancie totiž zrozumiteľným spôsobom uviedol dôvody, pre ktoré žalobe vyhovel a v časti ju zamietol.

23. Odvolací súd sa stotožňuje s rozhodnutím súdu prvej inštancie, ktorý vyhovel žalobe žalobcu z preukázania dôvodnosti svojho nároku na vydanie bezdôvodného obohatenia, keď bolo v konaní preukázané, že žalovaný porušil svoje zákonné povinnosti zverejniť Dohodu o zvýšení kvalifikácie, v dôsledku čoho sa tento právny úkon stal nulitným a žalovaný nemal zákonný dôvod na základe ktorého by mohol od žalobcu žiadať zaplatenie sumy, vrátenia ktorej sa žalobca v predmetnom konaní domáha od žalovaného. V tomto smere je potrebné zdôrazniť, že okruh rozhodujúcich skutočností, ktorých sa týkajú povinnosti tvrdenia a označenia dôkazov na preukázanie tvrdení, je daný hypotézou hmotnoprávnej normy, ktorá upravuje sporný právny pomer strán sporu. Táto norma zásadne určuje tak rozsah dôkazného bremena (okruh skutočností, ktoré musia byť preukázané), ako aj nositeľa dôkazného bremena. Na povinnosť tvrdenia nadväzuje povinnosť označiť dôkazy preukazujúce tvrdené skutočnosti; žalobcu zaťažuje dôkazné bremeno, napríklad preukázať uzavretie zmluvy a poskytnutie plnenia podľa nej. Pokiaľ sú tieto skutočnosti preukázané, žalobca uniesol tak bremeno tvrdenia, ako aj bremeno dôkazu. Žalovaný nie je procesným subjektom, ktorého by sa vyššie spomenuté procesné povinnosti netýkali; pokiaľ sa chce v konaní úspešne brániť, musí určité skutočnosti tvrdiť a na svoje tvrdenie musí označiť dôkazy. Teória v tejto súvislosti hovorí o tzv. presúvaní dôkazného bremena. Ide tu o rozdelenie bremena tvrdenia a dôkazného bremena medzi účastníkov konania v závislosti na aktuálnom stave (priebehu) konania a na tom, ako právna norma vymedzuje práva a povinnosti účastníkov hmotnoprávneho vzťahu (rozsudok Najvyššieho súdu SR z 22. 9. 2010, sp. zn. 3 M Cdo 6/2010).

24.1. Pokiaľ ide o odvolacie námietky žalovaného, že súd prvej inštancie vec nesprávne právne posúdil, k tomu odvolací súd poznamenáva, že nesprávnym právnym posúdením sa rozumie subsumovanie skutkového stavu pod normu hmotného práva alebo procesného práva, ktorá v hypotéze nemá také predpoklady, aké vyplývajú zo zisteného skutkového stavu. Nesprávne právne posúdenie veci konkrétne

spočíva v tom, že odvolací súd použil nesprávnu právnu normu, alebo síce aplikoval správnu právnu normu, ale ju nesprávne interpretoval, a napokon právnu normu síce správne vyložil, ale na zistený skutkový stav ju nesprávne aplikoval (citované z rozhodnutia Najvyššieho súdu SR 2 M Cdo 4/2009). Vychádzajúc zo súdneho spisu a z vykonaného dokazovania odvolací súd konštatuje, že žiaden z vyššie uvedených nedostatkov zakladajúcich vadu spočívajúcu v nesprávnom právnom posúdení veci nezistil.

24.2. Žalovaný namietal najmä to, že súd prvej inštancie nesprávne posúdil Dohodu o zvýšení kvalifikácie z 04. 03. 2013 za zmluvu, ktorá povinne podlieha zverejneniu v Centrálnom registri zmlúv. Poukazoval na to, že uvedená Dohoda nadväzuje na pracovnú zmluvu, pričom pracovná zmluva je v zmysle § 5a ods. 5 písm. b/ Zákona o slobodnom prístupe k informáciám vylúčená z povinnosti jej zverejnenia. Na podporu správnosti rozhodnutia súdu prvej inštancie odvolací súd v tomto smere poznamenáva, že pokiaľ ide o skutočnosť, že žalovaný je povinným subjektom na účely Zákona o slobodnom prístupe k informáciám, táto skutočnosť nebola v konaní pred súdom prvej inštancie a rovnako tak ani v odvolacom konaní rozporovaná. Žalovaný - Fakultná nemocnica Nitra je štátnou príspevkovou organizáciou hospodáriacou s verejnými prostriedkami a vykonávajúcou činnosť vo verejnom záujme. Odvolací súd sa stotožňuje s právnym posúdením Dohody o zvýšení kvalifikácie ako právnym úkonom podliehajúcim povinnosti povinného zverejnenia v Centrálnom registri zmlúv, ktorý vedie Úrad vlády SR.

25.1. Podľa § 5a ods. 1 zákona č. 211/2000 Z. z. o slobodnom prístupe k informáciám (ďalej len „Zákon o slobodnom prístupe k informáciám“), povinne zverejňovaná zmluva je písomná zmluva, ktorú uzaviera povinná osoba a ktorá obsahuje informáciu, ktorá sa získala za finančné prostriedky, s ktorými hospodária právnické osoby verejnej správy^{7aa} vrátane neštátnych účelových fondov, alebo sa týka používania týchto finančných prostriedkov, nakladania s majetkom štátu, majetkom obce, majetkom vyššieho územného celku alebo majetkom právnických osôb zriadených zákonom alebo na základe zákona alebo nakladania s finančnými prostriedkami Európskej únie.

25.2. Podľa § 5a ods. 7 Zákona o slobodnom prístupe k informáciám, povinná osoba zašle bezodkladne Úradu vlády Slovenskej republiky zmluvu na zverejnenie. Úrad vlády Slovenskej republiky zodpovedá za súlad zverejnenej zmluvy s jej zaslaným znením podľa prvej vety.

25.3. Podľa § 5a ods. 8 Zákona o slobodnom prístupe k informáciám, register je verejný zoznam povinne zverejňovaných zmlúv, ktorý vedie Úrad vlády Slovenskej republiky v elektronickej podobe; register je informačný systém verejnej správy.

25.4. Podľa § 5a ods. 10 Zákona o slobodnom prístupe k informáciám, ak zmluva nie je zverejnená do siedmich dní odo dňa uzavretia alebo odo dňa doručenia súhlasu, ak sa na jej platnosť vyžaduje súhlas príslušného orgánu, môže účastník podať návrh na zverejnenie v Obchodnom vestníku.

25.1. Podľa § 47a ods. 1 Občianskeho zákonníka, ak zákon ustanovuje povinné zverejnenie zmluvy, zmluva je účinná dňom nasledujúcim po dni jej zverejnenia.

25.2. Podľa § 47a ods. 2 Občianskeho zákonníka, účastníci si môžu dohodnúť, že zmluva nadobúda účinnosť neskôr po jej zverejnení.

25.3. Podľa § 47a ods. 3 Občianskeho zákonníka, Zmluva uzavretá na účely odstránenia následkov mimoriadnej udalosti bezprostredne ohrozujúcej život, zdravie, majetok alebo životné prostredie, je účinná bez zverejnenia. Rovnako je bez zverejnenia účinné aj ustanovenie zmluvy, ktoré obsahuje informáciu, ktorá sa podľa osobitného zákona nesprístupňuje.

25.4. Podľa § 47a ods. 4 Občianskeho zákonníka, ak sa do troch mesiacov od uzavretia zmluvy alebo od udelenia súhlasu, ak sa na jej platnosť vyžaduje súhlas príslušného orgánu, zmluva nezverejnila, platí, že k uzavretiu zmluvy nedošlo.

25.5. Podľa § 457 Občianskeho zákonníka, ak je zmluva neplatná alebo ak bola zrušená, je každý z účastníkov povinný vrátiť druhému všetko, čo podľa nej dostal.

26.1. Na podporu správnosti právneho posúdenia spornej Dohody o zvýšení kvalifikácie prvoinštančným súdom za povinne zverejňovanú zmluvu odvolací súd poznamenáva, že povinne zverejňovaná zmluva je každá zmluva, ktorú uzatvára povinný subjekt (§ 2 zákona) a týka sa informácie, ktorá sa získala za verejné finančné zdroje. Výnimku tvoria zmluvy, ktoré sa povinne nezverejňujú a sú obsiahnuté v odseku 5, a tiež zmluvy, ktoré sa nezverejňujú podľa odseku 2. Samotné zverejnenie má okrem informačného aj vecno-právny význam, pretože Občiansky zákonník so zverejnením povinne zverejňovanej zmluvy spája účinnosť takéhoto kontraktu. Účinnosť nastane buď priamo zo zákona deň nasledujúci po zverejnení, alebo nastane iný, neskorší deň, na ktorom sa zmluvné strany dohodnú. Pričom zverejniť treba zmluvu bezodkladne. Ak sa tak nestane ani po uplynutí troch mesiacov od uzavretia zmluvy, stratí takáto zmluva platnosť, teda na takúto zmluvu sa bude hľadieť, ako keby sa ani neuzavrela. Ak povinná osoba nezverejní zmluvu do siedmich dní od jej uzatvorenia, môže druhá strana požiadať o zverejnenie v Obchodnom vestníku.

26.2. Zverejňovanie sa vykonáva v Centrálnom registri zmlúv, ktorý vedie Úrad vlády Slovenskej republiky. Toto sa netýka Národnej banky Slovenska, obcí, vyšších územných celkov a ich rozpočtových a príspevkových organizácií a obchodných spoločností (ak je majetková účasť vyššia ako 50 %), ktoré publikujú zmluvy na svojom webovom sídle. Ak ho nemá povinná osoba zriadené, môže publikovať na webovom sídle svojho zriaďovateľa, inak bezodplatne v Obchodnom vestníku. Čiže každá povinná osoba má vytvorený priestor na publikáciu zmluvy a v poslednej forme má vždy zaručené a tiež ako povinnosť uložené publikovať v Obchodnom vestníku. To v situácii, že nemá vlastné webové sídlo a nemôže použiť ani webové sídlo svojho zriaďovateľa. Zverejniť sa musí zmluva samotná, teda daný dokument. Nestačí zverejnenie povinných informácií, ako je tomu pri objednávke alebo faktúre podľa § 5a a § 5b zákona.

27.1. Zákon upravuje zoznam zmlúv, ktoré sa nezverejňujú. Sú uvedené v odseku 5 a tento zoznam je taxatívne daný (zoznam zmlúv, ktoré sa nezverejňujú, sa nedá rozširovať). Okrem samotného nezverejnenia týchto zmlúv však musí povinná osoba zverejniť informáciu o uzatvorení takejto zmluvy. Povinnosť nezverejňovať sa ešte týka častí zmlúv (príloh), ktoré sú technickými predlohami, výkresmi, projektovými dokumentáciami, modelmi, spôsobmi výpočtu jednotkových cien a ďalšími súčasťami uvedenými v odseku 4. Osobitná situácia je aj v prípade, ak je povinnou osobou obchodná spoločnosť založená subjektom verejnej správy, ktorá pri bežnom obchodnom styku v rozsahu svojho podnikania nemusí zmluvu zverejňovať. V tomto prípade však platí povinnosť zverejniť informáciu o uzatvorení takejto zmluvy.

27.2. O každej zverejnenej zmluve musí na žiadosť povinná osoba vyhotoviť potvrdenie, ktoré má v odseku 12 presne určené náležitosti. Toto potvrdenie sa vydáva v písomnej podobe. Každá zmluva, ktorá sa povinne zverejňuje, musí byť takto prístupná po celý čas existencie záväzku, ktorý ňou bol dojednaný, najmenej však po dobu piatich rokov od nadobudnutia jej účinnosti. Ak sa zmluva uzatvára medzi dvoma a viacerými partnermi, kde majú títo povinnosť zmluvu zverejniť, tak to musí urobiť každá z týchto povinných osôb. V tomto prípade nadobudne zmluva účinnosť podľa prvého zverejnenia.

28.1. Ustanovenie § 5a Infozákona zaviedlo teda pravidlá, ktoré majú zabezpečiť transparentné a hospodárne nakladanie s verejným majetkom a s verejnými prostriedkami. Právna úprava má teda zabezpečiť, aby povinné osoby pri nakladaní s verejnými prostriedkami dbali najmä na právnu a ekonomickú výhodnosť alebo aspoň vyváženosť práv a povinností vyplývajúcich zo zmluvy. Zavedenie povinnosti aktívne zverejňovať uzatvorené zmluvy má zefektívniť informovanosť verejnosti, ktorá mala v minulosti len obmedzenú možnosť oboznámiť sa so znením týchto zmlúv a nebola dostatočne informovaná o ich obsahu. Infozákon rozlišuje medzi všeobecnou povinnosťou všetkých povinných osôb zverejňovať zmluvy, povinnosťou povinných osôb podľa § 2 ods. 3 Infozákona zverejňovať určité zmluvy a povinnosťou povinných osôb podľa § 2 ods. 3 Infozákona zverejňovať informáciu o uzatvorení zmluvy.

28.2. Pokiaľ ide o pojem povinne zverejňovanej zmluvy, ratio legis (zmysel, účel zákona) spočíval na tom, aby sa upravený režim odloženej účinnosti vzťahoval na právne úkony (§ 34 OZ). Ide najmä o dohody, nepomenované zmluvy, zmiešané zmluvy, úplné znenie všeobecných zmluvných podmienok, ak sú súčasťou zmluvného vzťahu, dohody o novácii, dohody o odpustení dlhu a vzdaní sa práva, dohody o zrušení záväzku, dohody o urovnaní, dohody o započítaní, dohody o zmluvnej pokute, dohody o ručení, záložné zmluvy, dohody o zabezpečení záväzkov prevodom práva, dohody

o zabezpečení záväzkov prevodom práva, dohody o zabezpečení záväzkov postúpením pohľadávky, dohody o postúpení pohľadávky a dohody o prevzatí dlhu, dohody o pristúpení k záväzku.

29.1. Vychádzajúc z dôvodovej správy je zrejmé, že povinne zverejňovaná zmluva je definovaná personálnym, formálnym (forma) a všeobecným znakom. Personálny znak je splnený tým, ak je zmluvnou stranou povinná osoba podľa § 2 Infozákona. Znak formy predpokladá písomnú formu. Z povahy veci vyplýva, že zverejniť možno len písomnú zmluvu. Uvedená právna konštrukcia zahŕňa všetky prípady, pri ktorých podmienka písomnej formy zmluvy je aj podmienkou jej platnosti. Vecný znak je splnený vtedy, ak zmluva obsahuje informáciu získanú za verejné prostriedky alebo sa týka používania verejných prostriedkov, nakladania s majetkom štátu, majetkom obce, majetkom vyššieho územného celku alebo majetkom právnických osôb zriadených zákonom, na základe zákona alebo nakladania s finančnými prostriedkami EÚ.

29.2. Infozákon v § 5a ods. 5 určuje, ktoré konkrétne zmluvné typy nie sú povinne zverejňovanou zmluvou. Uvedený výpočet je taxatívny a nemožno ho rozširovať, ako už uviedol v odôvodnení svojho rozhodnutia aj súd prvej inštancie. Argumentácia žalovaného, že ide o právny úkon bezprostredne súvisiaci s pracovnou zmluvou, ktorá je vylúčená z povinného zverejnenia, je podľa odvolacieho súdu irelevantná, pretože v konaní bolo preukázané, že sporná Dohoda zavretá medzi stranami sporu napĺňa všetky vyššie uvedené znaky povinne zverejňovanej zmluvy, najmä s poukazom na to, že predmetom dohody bola aj úhrada študijného poplatku, nielen náhrady mzdy v čase potrebnom na zvýšenie kvalifikácie (účasť na vyučovaní, vykonanie potrebných skúšok a podobne). Keďže žalovaný hospodári pri výkone svojej činnosti s verejnými prostriedkami, správne súd prvej inštancie dospel k záveru, že Dohoda o zvýšení kvalifikácie je povinne zverejňovanou zmluvou. Keďže žalobca v konaní preukázal, že žalovaný porušil svoju povinnosť uvedenú Dohodu v Centrálnom registri zmlúv, následkom porušenia uvedenej povinnosti je, že právny úkon je potrebné považovať za zdanlivý.

30. Podľa § 47a ods. 1 Občianskeho zákonníka, ak zákon ustanovuje povinné zverejnenie zmluvy, táto je účinná dňom nasledujúcim po dni jej zverejnenia. Predmetné ustanovenie má zabrániť utajovaniu zmlúv, ktorými sa nakladá s verejnými prostriedkami a zaviesť pravidlá zabezpečujúce transparentné a hospodárne nakladanie s verejným majetkom a verejnými prostriedkami. Dôvodová správa jasne uvádza, že toto ustanovenie sa vzťahuje najmä na zmluvy zverejňované v režime § 5a Infozákona. Ustanovenie § 47a Občianskeho zákonníka zavádza zákonnú podmienku, od splnenia ktorej závisí účinnosť zmluvy. Nevyhnutným predpokladom účinnosti zmluvy je jej zverejnenie. Splnením tejto podmienky nadobudne dotknutá zmluva účinnosť ku dňu nasledujúcemu po dni jej zverejnenia. Zmluvné strany si môžu dojednať aj odkladaciu podmienku, podľa ktorej nadobudne zmluva účinnosť neskôr, ako predpokladá § 47a ods. 1 Občianskeho zákonníka. Aplikáciu tohto ustanovenia pri povinne zverejňovaných zmluvách v zásade nemožno vylúčiť a nie je prípustné ani výslovné dojednanie zmluvných strán o účinnosti zmluvy pred jej zverejnením. Následkom nezverejnenia povinne zverejňovanej zmluvy do 3 mesiacov od uzavretia zmluvy alebo od udelenia súhlasu, ak sa na jej platnosť vyžaduje súhlas príslušného orgánu, zmluva nezverejnila, platí, že k uzavretiu zmluvy nedošlo. V prípade nezverejnenia zmluvy v 3 mesačnej lehote platí nevyvrátiteľná domnienka, že k uzavretiu zmluvy nedošlo, t. j. takáto zmluva je nulitná (ničotná - akoby vôbec nevznikla). Ak aj napriek nezverejneniu zmluvy príde medzi zmluvnými stranami k plneniu, predstavuje toto plnenie bezdôvodné obohatenie. Právnym dôvodom vzniku reštitučného nároku plniaceho účastníka zmluvy je to, že sa plnilo bez právneho dôvodu (§ 451 ods. 2 OZ). Vychádzame z toho, že na plnenie zo zmluvy, ktorá nie je ešte účinná, nebol žiadny právny dôvod. V týchto prípadoch nejde totiž o rozviazanie zmluvy na základe dodatočného právneho dôvodu (napr. z dôvodu rozvázovacej podmienky), ktorá by odôvodňovala vznik bezdôvodného obohatenia z toho dôvodu, že právny dôvod plnenia dodatočne odpadol. Pre rozsah vydania bezdôvodného obohatenia platí ustanovenie § 458 OZ.

31. Vzhľadom na to, že Dohoda o zvýšení kvalifikácie nepatrila v zmysle Zákona o slobodnom prístupe k informáciám medzi výnimky zo zmluvných typov, teda zmluvné typy, ktoré nepodliehajú povinnému zverejneniu, potom z toho vyplýva, že žalovaný mal povinnosť túto Dohodu zverejniť, a keďže si túto povinnosť nesplnil, je povinný znášať následky s tým spojené, a to vydať bezdôvodné obohatenie žalobcovi, ktorý v konaní preukázal dôvodnosť svojho nároku, preto nemožno konštatovať, že by sa súd prvej inštancie dopustil nesprávneho právneho posúdenia veci. Na uvedené nemá vplyv ani skutočnosť, že sa pripravuje legislatívna zmena v súvislosti s negatívnym vymedzením povinne zverejňovaných zmlúv, kde je výslovné uvedená aj Dohoda o zvýšení kvalifikácie, ktorá reflektuje na problematiku

aplikačnú prax v súvislosti aplikáciou Zákona o slobodnom prístupe k informáciám pokiaľ ide o dohody, ktoré sa týkajú práv a povinností z pracovnoprávných vzťahov. Súd prvej inštancie bol povinný pri právnom posúdení vychádzať výlučne zo znenia uvedeného zákona platného a účinného v čase, kedy žalovaný so žalobcom uzavrel spornú Dohodu.

32. Argumentáciu žalovaného ohľadom nedostatku formy Dohody o zvýšení kvalifikácie, ktorá má spočívať len v porušení povinnosti zverejniť Dohodu, v dôsledku čoho nemôže byť daný právny základ na vydanie bezdôvodného obohatenia žalovaným žalobcovi považuje odvolací súd za výlučne účelový a špekulatívny výklad § 455 ods. 1 Občianskeho zákonníka a bez reálneho zákonného podkladu. V zmysle uvedeného ustanovenia bezdôvodným obohatením nie je prijatie dlhu neplatného len pre nedostatok formy. Účinky uvedené v zákone nastanú, keď je zmluva neplatná len pre nedostatok formy, nie však z iného dôvodu, najmä pre nedostatok vyjadrenia hospodárskeho dôvodu (kauzy). Podľa § 455 ods. 1 OZ in fine sa postupuje aj v prípadoch, keď neboli dodržané všetky formálne náležitosti, ktoré zákon vyžaduje na platnosť právneho úkonu. Ak sa teda napr. uzavrela ústna zmluva, hoci sa na platnosť právneho úkonu vyžadovala písomná forma, bude síce právny úkon (a tým aj záväzok) neplatný a nebude preto možné uplatniť jeho splnenie v súdnom konaní, avšak ten, kto ho dobrovoľne plnil, nebude môcť požadovať plnenie späť. Ďalej môže ísť o prípad, keď veriteľ prijme plnenie od ručiteľa dlžníka napriek tomu, že ručiteľ neprevzal na seba záväzok písomným vyhlásením voči veriteľovi (pozri § 546 OZ). Vyššie uvedené neplatí, ak zákon vyžaduje na perfektnosť právneho úkonu schválenie (§ 47 OZ), resp. iné spolupôsobenie príslušného orgánu, ako je to napr. pri prevode nehnuteľnosti (§ 133 ods. 2 OZ). Na zmluvu o prevode nehnuteľnosti je totiž potrebná písomná forma (§ 46 ods. 1 OZ) a na jej vecnoprávne účinky sa vyžaduje aj vklad do katastra nehnuteľností. Ak sa pri zmluve o prevode nehnuteľnosti nezachovala písomná forma, nevznikne ani naturálny záväzok, lebo podľa § 46 ods. 1 a § 133 ods. 2 OZ záväzok vôbec nevznikol.

33. Odvolací súd poznamenáva, že vyššie uvedené podporuje správnosť rozhodnutia súdu prvej inštancie, ktorý rovnako tak ako odvolací súd, považuje Dohodu o zvýšení kvalifikácie uzavretú medzi žalovaným a žalobcom za právny úkon, ktorý spĺňa všetky zákonné náležitosti pre platnosť právneho úkonu - teda aj formu, keďže Dohoda má písomnú formu, avšak pokiaľ ide o povinnosť jej zverejnenia ide o podmienku spojenú nie s nedostatkom jej platnosti ale s nedostatkom jej účinnosti.

34.1. Ďalšou odvolacou námietkou je poukazovanie žalovaného na to, že konanie žalobcu možno kvalifikovať ako konanie, ktoré je v rozpore s dobrými mravmi, keďže poskytoval žalobcovi náhradu mzdy za obdobie, kedy si žalobca zvyšoval svoju kvalifikáciu vykonávaním odbornej praxe u iných subjektov, a teda žalobcovi vyplácal za toto obdobie peňažné plnenie bez toho, aby mal z neho sám prospech. V tomto smere odvolací súd opätovne odkazuje na odôvodnenie napadnutého rozsudku, s ktorým sa v celom rozsahu stotožňuje.

34.2. Zákonník práce upravuje v § 58 dočasné pridelenie zamestnanca užívateľskému zamestnávateľovi v dvoch formách, a to prostredníctvom agentúry dočasného zamestnávania (tzv. agentúrna práca) alebo samotného zamestnávateľa. Novelou účinnou od 01. 01. 2013 sa výslovne zakotvilo, že dočasne prideliť možno len zamestnanca v pracovnom pomere (keďže v aplikačnej praxi dochádzalo k situáciám, že boli dočasne pridelovaní zamestnanci, ktorí mali so zamestnávateľom uzatvorené dohody o prácach vykonávaných mimo pracovného pomeru). Medzi zamestnancom a užívateľským zamestnávateľom, ku ktorému je zamestnanec dočasne pridelený, nevzniká pracovný pomer; ide o pracovnoprávny vzťah sui generis. Pracovnoprávny vzťah dočasného pridelenia zamestnanca je charakteristický dvomi zmluvami, a to zmluvou medzi zamestnancom a zamestnávateľom/agentúrou dočasného zamestnávania a zmluvou uzatvorenou podľa § 58a Zákonníka práce medzi zamestnávateľom a subjektom, ktorý si zamestnanca dočasne požičiava (užívateľským zamestnávateľom). Zmluva medzi užívateľským zamestnávateľom a dočasne prideleným zamestnancom sa neuzatvára.

34.3. Uvedené vyvracia tvrdenia žalovaného uvádzané v odvolaní, že takéto konanie žalobcu bolo v rozpore s dobrými mravmi. Súd prvej inštancie správne z vykonaného dokazovania dospel k záveru, že v čase, kedy žalobca vykonával svoju činnosť napríklad pre Národné rehabilitačné centrum Kováčová, išlo o dočasné pridelenie zamestnanca k inému zamestnávateľovi, kedy sa činnosť, ktorú prepožičaný zamestnanec vykonáva pre užívateľského zamestnávateľa je výkonom práce pre zamestnávateľa, ktorý zamestnanca dočasne prepožičal. S poukazom na uvedené teda nemožno dospieť k záveru, ktorý súdu

počas celého konania predostieral žalovaný, že žalobca vykonával prácu pre iné subjekty, z ktorej nemal žalovaný žiaden prospech.

35. Odvolací súd s poukazom na vyššie uvedené nezistil pochybenie na strane súdu prvej inštancie, ktorý vyhovel žalobe žalobcu takmer v celom rozsahu, keďže z vykonaného dokazovania bol jednoznačne preukázaný nárok žalobcu na vydanie bezdôvodného obohatenia spolu spríslušenstvom. Odvolací súd nevzhliadol žiadnu z odvolacích námietok žalovaného ako dôvodnú; navyše poznamenáva, že všetky tieto skutočnosti boli predmetom skúmania súdu prvej inštancie, ktorý sa s nimi náležitým spôsobom vysporiadal, v dôsledku čoho odvolací súd nezistil dôvody na zmenu rozsudku v napadnutej časti tak, ako to žalovaný žiadal v podanom odvolaní, čo primälo odvolací súd rozsudok súdu prvej inštancie v napadnutej časti potvrdiť ako vecne správny v zmysle § 387 ods. 1 a 2 CSP.

36.1. O nároku na náhradu trov odvolacieho konania rozhodol odvolací súd v zmysle § 396 ods. 1 CSP v spojení s § 255 ods. 1 CSP a v odvolacom konaní procesne úspešnému žalobcovi voči žalovanému priznal nárok na náhradu trov odvolacieho konania v plnom rozsahu.

36.2. O výške náhrady trov konania rozhodne súd prvej inštancie po právoplatnosti rozhodnutia, ktorým sa konanie končí, samostatným uznesením, ktoré vydá súdny úradník (§ 262 ods. 2 CSP).

37. Toto rozhodnutie prijal senát odvolacieho súdu pomerom hlasov 3 : 0 (§ 393 ods. 2 druhá veta Civilného sporového poriadku v spojení s § 3 ods. 9 posledná veta zák. č. 757/2004 Z. z. o súdoch a o zmene a doplnení niektorých zákonov).

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku nie je prípustné odvolanie.

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa (§ 419 CSP), v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy (§ 427 ods. 1 CSP). Dovolanie je podané včas aj vtedy, ak bolo v lehote podané na príslušnom odvolacom alebo dovolacom súde (§ 427 ods. 2 CSP).

V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh) (§ 428 CSP).

Dovolateľ musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom (§ 429 ods. 1 CSP), to neplatí, ak je a/ dovolateľom fyzická osoba, ktorá má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa, b/ dovolateľom právnická osoba a jej zamestnanec alebo člen, ktorý za ňu koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa, c/ dovolateľ v sporoch s ochranou slabšej strany podľa druhej hlavy tretej časti tohto zákona zastúpený osobou založenou alebo zriadenou na ochranu spotrebiteľa, osobou oprávnenou na zastupovanie podľa predpisov o rovnakom zaobchádzaní a o ochrane pred diskrimináciou alebo odborovou organizáciou a ak ich zamestnanec alebo člen, ktorý za ne koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa (§ 429 ods. 2 CSP).